

ЗЕИР И КАМБЕР

Имало някога, имало една баба и един дядо. Нямали деца. Тръгнали, отишли до един балкан. Наклали огън, сложили джезве да си правят кафе. Излезнал им Дервиш баба. Казал им:

– Накъде сте тръгнали?

– Отиваме да си търсим деца.

– Хм, хората от своите деца хаир не са видели, вие чужди деца отиваме да вземете. Вземете тая ябълка. Половината дай на кобилата, а половината – на жена си. Че и жената ще роди, и кобилата ще роди. И аз като дойда у вас, ще им сложим имена.

Днес чакат, утре... децата станали на осем години. Няма го никакъв Дервиш баба. Когато тръгнали децата на училище – Всеки ги биел.

– Бе стойте тук, деца! Тук, деца!

И децата стояли вкъщи. Къде ще идат.

Хванали една учителка. Изучила ги до единайсти, до дванайсти клас. Вече свършили. И си отишли. Станали ергени – големи.

Техният баща (Дервиш баба) не потърсил дванайсет години да види тия деца, чак когато отишли войници.

Решили сега... Решили да отидат на върха... на лов. Дошъл бащата. Сложил им имена – единият Зеир, другият – Камбер.

– Камбере, да отидеш... на лов!

Отишли. Излезнал един заек. Тук-там, тук-там, под хвойната. „Ирик – къзъ, абзъ-къзъ“. Момиче, много хубаво момиче. Тя се била направила на заек. Като я видял Камбер, устата си ухапал. Отишъл си вкъщи като болен.

Баща му казал:

– Мюздет, синът ми си игра като лудо куче, като видя момичето. Сигурно я хареса.

– Много е хубава. Аз за нея дванадесет години плача.

– Нашите ергени не можаха да я вземат, та той ли ще я вземе! Няма!

Тръгнали да търсят друга. Отишли при една стара жена. В годината един път пускали от чешмата вода. Който налее – налее. Който има съдове. Който не е налял, с плюнка си прави хляб.

– Хей, бабо, защо с плюнка правиш хляб?

– Ами такава работа, такава работа.

– Ние дойдохме – казват – за сърма-момиче. Най-хубавата на